

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: J. L., zast. JUDr. Evou Kabelkovou, advokátkou, se sídlem Plzeň, Kamenická 1, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Praha 6, nám. Svobody 471/27, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2007, č. j. 16 Cad 190/2006 – 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva obrany č. j. 421/3 – 635/D-4/2001/DP-7542, ze dne 12. 15. 2006, bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 17. 1. 2006, č. j. 290128116/B/2006, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno v celém rozsahu. Posledně uvedeným rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobce o zvláštní příspěvek k důchodu podle zák. č. 357/2005 Sb. V odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je poukazováno na to, že služba žalobce v době zařazení do jednotek PTP mu byla na základě vydaného osvědčení ev. č. 9904/B3 započtena pro nárok na starobní důchod jako služební poměr vojáka z povolání, a to na základě úpravy starobního důchodu podle ust. § 24 odst. 1 a 3 zák. č. 87/1991 Sb. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce již před zařazením do PTP byl přijat do služebního poměru vojáka z povolání, a to dne 1. 10. 1948, nelze jeho službu v jednotkách PTP považovat za základní vojenskou službu nebo výjimečné cvičení podle § 39 zák. č. 92/1949 Sb. a z tohoto důvodu mu nenáležel příplatek k důchodu podle ust. § 24 odst. 4 zák. č. 87/1991 Sb. Skutečnost, že žalobce v době od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952 konal službu v

jednotkách PTP, není zpochybňována, ale podle platné právní úpravy, tj. zák. č. 87/1991 Sb., nesplňuje podmínku uvedenou v ust. § 18 odst. 1 tohoto zákona, neboť v době zařazení do jednotek PTP nevykonával základní službu ani výjimečné vojenské cvičení. Z tohoto důvodu nemohl být rozkaz o jeho zařazení do PTP zrušen podle ust. § 18 odst. 1 zák. č. 87/1991 Sb. Z těchto důvodů nebyly splněny zákonem stanovené podmínky § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zák. č. 357/2005 Sb. a nárok na zvláštní příspěvek k důchodu žalobci nevznikl.

V podané žalobě žalobce poukazoval na to, že podle platného vojenského předpisu (§ II 1) a podle směrnice pro příjem do Letecké vojenské akademie (dále též jen LVA) bylo postavení akademiků definováno tak, že letečtí vojenští akademici, kteří jsou vojenskými osobami z povolání nebo osobami konajícími zákonitou prezenční povinnost, jsou vojenskými osobami v další činné službě podle § 19 branného zákona. Takovou osobou byl i žalobce, neboť do školy nebyl přijat z armády, nýbrž z civilu. Vyloučení letečtí akademici, kteří dosud nesplnili povinnou zákonitou prezenční službu, musí v ní ihned po odchodu z LVA pokračovat. Přitom se jim doba strávená v poměru vojenského akademika nepočítá do prezenční služby, ani do jiné služby.

Žalobce dovozoval, že bylo-li v případě vyloučení z LVA nařízeno ihned nastoupit základní vojenskou službu, a nebylo-li přípustné započtení doby strávené v LVA do základní prezenční služby, pak lze mít logicky za to, že musel být ve vojenském táboře nucených prací jako osoba vykonávající základní vojenskou službu.

Namítal dále, že dovolává-li se žalovaná třetího rehabilitačního osvědčení podle § 21 zák. č. 87/1991 Sb. a přejímá z něho tvrzení, že s přijetím do školy byl přijat do služebního poměru vojáka z povolání, pak přehlíží, že toto osvědčení bylo vydáno k osvědčení nezákonných opatření totalitní moci podniknutých ke skončení služebního poměru vojáka z povolání. Tvrdil, že branný zákon č. 193/1920 Sb. žádné spojení přijetí do vojenské služby s přijetím do služby vojáka z povolání neznal. Branný zákon č. 92/1949 v ust. § 37 v podstatě nic na tomto posuzování nezměnil. Pouze zdůraznil vždy výkon základní služby jako předpoklad pro dobrovolné či povinné konání další činné služby. Podle názoru žalobce nemohou být pochybnosti o tom, že byl po vyloučení z akademie odveden do vojenského tábora nucených prací k výkonu základní vojenské služby, když doba strávená na akademii nesměla být započtena na výkon základní služby (ani jiné služby) a další činná služba v postavení vojáka z povolání pro nedokončení studia výcviku nepřicházela v úvahu. Dovozoval, že v PTP vykonával základní vojenskou službu a že rozkaz o tomto jeho zařazení je třeba považovat pro účely rehabilitace za zrušený (§ 18 odst. 1 zák. č. 87/1991 Sb.). Navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno s vyslovením závazného názoru v tom směru, že podmínku pro vznik nároku na příspěvek k důchodu podle zák. č. 357/2000 Sb. splňuje.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 5. 2007, č. j. 16 Cad 190/2006 – 54, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku mimo jiné uvedl, že vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2007, č. j. 3 Ads 116/2006 – 80, (jímž byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 8. 2006, č. j. 29 Cad 23/2006 – 39, v němž bylo tam vystupujícímu žalobci vyhověno). Soud konstatoval, že se ztotožnil s názorem Nejvyššího

správního soudu o tom, že žalobce dobrovolně vstoupil do branné moci dne 1. 10. 1948, kdy byl současně prezentován k vykonání zákonitě vojenské služby, kterou vykonával ještě i dne 30. 9. 1950, a po této době a skončení základní vojenské služby byl pro dobu studia vojákem v další (činné) službě, což odpovídá i znění bodu G/8 směrnice pro příjem uchazečů do LVA. Skutečnost, že okamžikem přijetí do akademie byl prezentován v základní vojenské službě (zákonitě vojenské službě), vyplývá z toho, že vojákem z povolání se mohl stát jen ten uchazeč, který vykonal základní vojenskou službu jako nutný předpoklad pro to, aby mohl v ozbrojených silách dále profesně působit. Uvedené lze podle názoru soudu dovodit i z § 14 a 15 branného zákona, podle kterých se dobrovolníci zařadili do československé branné moci dnem přijetí, přičemž prezenční (základní vojenská) služba nastupovala dnem zařazení. Dále soud vycházel z ust. § 17 a § 19 branného zákona, kde byla stanovena povinnost těch, kteří byli na státní útraty cvičeni a školení k vojenské službě z povolání, vykonávat vedle pravidelné prezenční služby (základní vojenské služby) ještě další činnou službu, která mohla být konána až po vykonání předepsané prezenční (základní vojenské) služby. Podle § 37 odst. 2 zák. č. 92/1949 Sb., osoby, které byly na vlastní žádost vzdělány a vycvičeny na náklady státu pro službu vojenských osob z povolání, jsou po vykonání základní služby povinny další službou. V uvedené věci byl žalobce osobou, která dobrovolně a na vlastní žádost zahájila studia na LVA s úmyslem stát se vojákem z povolání. Proto je na místě dobu od 30. 9. 1950 hodnotit jako dobu, po kterou byl žalobce vojákem v další (činné) službě, což znamená, že se v tomto postavení nacházel po dobu služby u jednotek PTP, ke kterým byl umístěn od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952, a to po vyloučení z LVA. Soud dále uvedl, že vzhledem k předešlému absolvování základní vojenské služby, není možné tuto vykonávat opětovně, protože ve smyslu § 20 odst. 2 zák. č. 92/1949 Sb., je třeba rozlišovat mezi vojenskou další (činnou) službou vojáků z povolání. Soud konstatoval, že žalobce se nestal vojákem z povolání, protože byl vyloučen z LVA, proto dobu jeho pobytu u PTP je třeba hodnotit jako další (činnou) vojenskou službu. Soud dále uvedl, že na základě rehabilitačního osvědčení byla napravena křivda vyloučení ze studia i zařazení a pobyt u jednotek PTP. Soud poukázal i na další názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle něhož doba služby žalobce další (činné) vojenské služby (nikoliv základní), byla pro účely rehabilitace a odčinění křivd u žalobce, společně s jeho studiem na LVA, hodnocena jako doba výkonu služby vojáka z povolání, ač se ve skutečnosti nacházel v postavení vojáka v další službě. Soud uzavřel, že se zřetelem k rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 3 Ads 116/2006 – 80, nebyly v postupu ani v rozhodnutích obou správních orgánů shledána pochybení, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen stěžovatel) a to z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítal, že soud vzal za podklad svého zjištění pouhá tvrzení žalované strany a nepodrobil je právnímu hodnocení podle tehdy platných předpisů. Tvrzení, že se stal vojákem z povolání již v souvislosti s přijetím do vojenské letecké akademie není z branného zákona v roce 1920 dovoditelné. Jeho postavení bylo určeno závazným právním předpisem Š-II-1 Letecké vojenské akademie vydaným v souladu s ust. § 13 branného zákona z roku 1920. Postavení těch, kteří nastoupili bez předchozího vojenského zařazení, bylo zcela specifické, neboť současně konali vojenský výcvik v postavení obdobném vojákům v prezenční službě, který měl být při úspěšném absolutoriu do prezenční služby teprve započten. Výkon prezenční služby jim pouze „hrozil“ jako smluvní sankce pro případ vyloučení z LVA. Nelze proto tvrdit,

že vojenská služba byla vykonána po uplynutí 2 let v LVA. Rozhodnutí o účasti na rehabilitaci podle § 21 zák. č. 87/1991 Sb., z něhož žalovaná a soud odvozují tvrzení o jeho přijetí za vojáka z povolání dnem 1. 10. 1948, nemůže být důkazem o tom, že byl do takového postavení přijat. Poukazoval na vývoj názorů Ministerstva obrany v této otázce a tvrdil, že rozkaz o umístění do PTP byl vydán namísto výkonu základní vojenské služby. Během výcviku na LVA dosáhl hodnosti rotného, avšak v PTP z tohoto titulu neměl žádné výhodnější postavení. Vyloučení z akademie bylo křivdou, která byla osvědčena účastí na dobrodiní rehabilitace podle zákona z roku 1968 a z roku 1992. Umístění do PTP bylo další křivdou a nelze za takových okolností zpochybňovat to, že byl rozkazem umístěn do tábora nucených prací v posouzení vojáka základní vojenské služby. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21. 8. 2007 uvedl, že setrvává na svém právním názoru uvedeném ve vyjádřeních k žalobě. Dále poukazoval na to, že podle ust. § 17 zák. č. 193/1920 Sb., branný zákon republiky Československé, ve znění platném v době přijetí tzv. „leteckých akademiků“ ke studiu na leteckou vojenskou akademii byli tito „zavázáni pravidelnou prezenční službou“, která v té době (rok 1948) podle ust. § 1 zák. č. 267/1934 Sb., o délce prezenční služby, činila „dvě léta“. Po vykonání této „prezenční služby“, resp. základní vojenské služby, tak byli „letečtí akademici“ povinni další službou, kterou byly povinny, podle ust. § 37 zák. č. 92/1949 Sb., branný zákon, vojenské osoby, které vykonaly základní službu.

Podle názoru žalovaného nemohli být tzv. „letečtí akademici“ zařazeni do pomocných technických praporů po dobu výkonu základní vojenské služby, jak pro účel nároku na zvláštní příspěvek k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb. požaduje ust. § 18 zák. č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů. Lze předpokládat, že uvedeným zákonným ustanovením měl zákonodárce na mysli pouze občany, kteří byli povoláni k výkonu základní vojenské služby s úmyslem jejich zařazení do PTP a ty „politicky nespolehlivé“ občany, kteří již základní vojenskou službu vykonali, a kteří byli proto od roku 1951 povoláváni na tzv. „výjimečná vojenská cvičení“. V tomto ohledu však nelze vyloučit, že zákonodárcem zde bylo opomenuto, že do PTP byli zařazováni, i když v omezené míře, i vojáci v další službě a vojáci z povolání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V obsahu správního spisu se nachází doklad označený jako „Kmenový list“ č. 361/1948. Podle tohoto kmenového listu (bod 35) byl stěžovatel od 1. 10. 1948 při dobrovolném odvodu zařazen na 24 měsíců činné služby. Téhož dne (dne 1. 10. 1948) byl zařazen do branné moci – „vtělen k LNP pro LVA“. Dne 1. 10. 1948 byl jako dobrovolník vtělen k Letecké vojenské akademii jako letecký vojenský akademik a současně byl vtělen k vykonávání zákonitě prezenční služby s reverzem setrvati v činné vojenské službě na

dobu 9 let ode dne jmenování důstojníka. Dne 1. 4. 1950 byl jmenován letcem II. třídy a 1. 1. 1951 byl povýšen do hodnosti rotného akademika. Dne 28. 2. 1951 byl propuštěn z letecké vojenské akademie a byl mu odňat charakter vojenského leteckého akademika. Téhož dne byl přemístěn k PTP, z něhož byl propuštěn 10. 5. 1952. Podle dokladu označeného jako „Záznam o službě“ byl dnem 1. 10. 1948 prezentován k zákonité prezenční službě a k další dobrovolné činné službě. Podle téhož dokladu od 15. 2. 1951 do 9. 5. 1952 konal výcvik u II. PTP jako velitel čety s prospěchem „výtečným“. Z obsahu správního spisu dále plyne, že stěžovatel byl ve vazbě v době od 28. 2. 1951 do 1. 9. 1951 a současně z tohoto spisu plyne, že u PTP byl v době od 28. 2. 1951 do 9. 5. 1952. Z obsahu lze dále zjistit, že stěžovateli byl přiznán starobní důchod nejprve od České správy sociálního zabezpečení v Praze od 1. 5. 1992 jako důchod ze III. pracovní kategorie. Dnem 21. 5. 1993 byla výplata starobního důchodu Českou správou sociálního zabezpečení zastavena s tím, že ode dne 22. 5. 1993 bude výplatu provádět Vojenský úřad sociálního zabezpečení. Rozhodnutím ze dne 24. 3. 1993 Vojenský úřad sociálního zabezpečení upravil stěžovateli důchod podle § 24 a 27 zák. č. 87/1991 Sb. tak, že stěžovateli bylo započteno celkem 37 roků, z toho 35 roků v I. pracovní kategorii a 2 roky ve III. pracovní kategorii. Pro úpravu důchodu se vycházelo z Osvědčení Federálního Ministerstva obrany ze dne 29. 5. 1992. V tomto Osvědčení je uvedeno, že se osvědčuje, že žalobce zahájil dnem 1. 10. 1948 studium na vojenské škole. Tímto dnem byl zároveň přijat do služebního poměru vojáka z povolání. Z tohoto služebního poměru byl propuštěn dnem 10. 5. 1952. Před ukončením služebního poměru byl dnem 19. 2. 1951 vyloučen ze studia vojenské školy. Pro účely důchodového zabezpečení se tato doba hodnotí jako výkon funkce I. kategorie.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci uvádí, že vycházel z dosavadní judikatury týkající se řešení nároků tzv. leteckých akademiků, kdy neshledal právní důvod se od ní odchýlit. V této souvislosti poukazuje především k námitkám stěžovatele uvedeným v kasační stížnosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2004, č. j. 6 A 136/2000 – 43 a konstatuje současně, že stěžovateli lze dát za pravdu potud, pokud tvrdí, že právní názor Ministerstva obrany na posouzení doby tzv. leteckých vojenských akademiků od jejich přijetí do propuštění se měnil. Nejvyšší správní soud z tohoto rozsudku cituje: *„Žalovaný zpochybňoval žalobcův nárok na odbytné v prvé řadě tvrzením, že osvědčení podle zákona o mimosoudních rehabilitacích, podle něhož byl žalobce dnem přijetí ke studiu na vojenskou vysokou školu zároveň přijat do služebního poměru vojáka z povolání, bylo vydáno v rozporu se skutečností, neboť do služebního poměru vojáka z povolání přijat nebyl, nýbrž byl toliko prezentován k výkonu zákonité prezenční služby vojenské“. Nejvyšší správní soud nepřistoupil na toto tvrzení žalovaného, a je toho názoru, že osvědčení Federálního ministerstva obrany ze dne 29. 5. 1992, ev. č. 6027/A3, bylo vydáno v souladu se skutečností. Žalovaný svůj názor opírá o jednostranné hodnocení faktu, že žalobce byl prezentován k vykonávání zákonité prezenční služby vojenské; toliko z této okolnosti potom dovozuje, že žalobce nebyl přijat dne 1. 10. 1946 do služebního poměru vojáka z povolání. Žalobce vstoupil do Československé branné moci podle § 7 písm. b) a § 12 zák. č. 193/1920 Sb. branného zákona republiky Československé, dobrovolně ve věku 18 let, tedy ve věku, kdy se na něj odvodní povinnost ještě nevztahovala; ta podle § 9 odst. 1 téhož zákona počínala teprve 1. lednem kalendářního roku, v němž občan dokončil 20. rok věku. Žalobce se při tomto dobrovolném vstupu do československé branné moci zároveň zavázal setrvat v činné službě po dobu 9 let od svého jmenování důstojníkem. Právě tyto dvě skutečnosti, tedy dobrovolný vstup a dobrovolně převzatý závazek po určitou dobu*

setrvat v činné službě nad rámec zákonitě prezenční služby vojenské, charakterizují žalobcův služební poměr jakožto služební poměr vojáka z povolání. Pro příslušníky vojska, jejichž služební poměr neměl povahu poměru vojáku z povolání, byl naopak charakteristický nucený vstup do československé branné moci na základě odvodní povinnosti a trvání služební povinnosti jenom po dobu stanovenou právními předpisy bez ohledu na vůli těchto příslušníků vojska. Skutečnost, že žalobce byl nejprve prezentován k vykonávání zákonitě prezenční služby vojenské, je důsledkem toho, že nikdo se nemohl stát vojenskou osobou z povolání, aniž splnil tuto služební povinnost. To nemění nic na závěru, že k přijetí do služebního poměru vojáka z povolání, tedy k založení takového poměru, došlo již 1. 10. 1946, kdy žalobce dobrovolně vstoupil do československé branné moci a zavázal se v ní setrvat po dobu 9 let od jmenování důstojníkem. Nejvyšší správní soud na okraj poznamenává, že ani Ústavní soud v obdobné kauze, týkající se vojenského leteckého akademika J. H., neměl pochybnosti o povaze jeho služebního poměru jakožto poměru vojáka z povolání. O tom svědčí nejen náleze ze dne 25. 11. 1998 sp. zn. II. ÚS 27/98, ale i jemu vydané osvědčení podle § 22 zák. č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ze dne 5. 1. 1999, č. j. 98/4/1999 – 982 – 5417, které je součástí spisu“. (Konec citace rozsudku sp. zn. 6 A 136/2000).

Nutno tedy vycházet z toho, že výše uvedený rozsudek vyslovil závazný právní názor, byť v případě jiného nároku, o tom, že doba služby vojenských leteckých akademiků od jejich přijetí do ukončení je dobou výkonu služebního poměru vojáka z povolání. Tento názor vycházel i ze skutečnosti, že dnem přijetí do Letecké vojenské akademie začali vojenští akademici vykonávat zákonitou prezenční službu.

Z tohoto právního názoru vycházel i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2007, č. j. 3 Ads 116/2006 – 80, který převzal krajský soud v nyní posuzované věci.

Nejvyšší správní soud tedy shodně se svou předchozí judikaturou konstatuje, že jak z listinných důkazů obsažených ve správním spise, tak i z tehdy platné právní úpravy, je nutno dovodit, že stěžovatel dobrovolným vstupem do branné moci dne 1. 10. 1948 byl současně prezentován k vykonávání zákonitě vojenské služby, kterou vykonal dne 30. 9. 1950. Uvedený názor je podepřen i ustanovením § 14 a § 15 zák. č. 193/1920 Sb. (branný zákon) ve znění účinném ke dni 1. 10. 1948.

Podle § 14 branci, odvedení v době od 1. ledna do 1. října, zařadí se 1. říjnem odvodního roku do československé branné moci. Všichni ostatní v tomto roce odvedení zařadí se dnem svého odvodu. Dobrovolníci zařadí se zpravidla dnem přijetí. Služební povinnost počíná dnem zařazení.

Podle § 15 téhož zákona (nastoupení prezenční služby) prezenční služba nastupuje se zásadně dnem zařazení. Nastoupení prezenční služby není na překážku, byl-li odvedený odsouzen k trestu na svobodě, který nepřevyšuje dobu 3 měsíců. Služební prezenční dobu zameškanou opožděným nastoupením prezenční služby dlužno nahraditi.

Pro své závěry Nejvyšší správní soud vycházel i ust. § 17 zák. č. 193/1920 Sb., podle něhož ti, kdož byli vycvičeni na státní útraty k vojenským službám z povolání, nebo dostali k tomuto účelu stipendia, jsou zavázáni vedle pravidelné prezenční služby ještě k další činné službě, jejíž trvání řídí se ustanoveními platnými v době převzetí takového

závazku. Podle § 19 téhož zákona, každému, kdo vykonává předepsanou prezenční službu, může být povoleno – je-li to v zájmu služebním, aby dobrovolně dále konal činnou službu. Podrobnější ustanovení o tom, i o případných hmotných výhodách, vydána budou cestou nařizovací.

Podle § 1 odst. 1 zák. č. 267/1934 Sb. o délce prezenční služby ze dne 19. 12. 1934, pravidelná prezenční služba trvá 2 léta.

Podle § 37 odst. 2 písm. a) zák. č. 92/1949 Sb., osoby, které byly na vlastní žádost vzdělány a vycvičeny na náklady státu pro službu vojenských osob z povolání, jsou po vykonání základní služby, povinny další službou.

Nejvyšší správní soud tedy nemá pochybnosti o tom, že právě žalobce byl osobou, která dobrovolně a na vlastní žádost zahájila studia na Letecké vojenské akademii s úmyslem stát se vojákem z povolání.

Je-li tedy s ohledem na závěry výše uvedené, doba od 30. 9. 1950 hodnocena jako doba, po kterou byl žalobce vojákem v další činné službě, pak se i v tomto postavení nacházel po dobu služby u jednotek PTP, ke kterým byl podle písemných dokladů umístěn od 28. 2. 1951 (fakticky od 1. 9. 1951) do 9. 5. 1952 po vyloučení z akademie. Vzhledem k předešlému absolvování základní vojenské služby nebylo možné ji vykonávat opětovně. Na základě rehabilitačních osvědčení byla napravena křivda vyloučení i zařazení a pobytu jednotek PTP. Pokud by žalobce nebyl vyloučen z akademie, vojákem z povolání by se patrně stal. Nicméně pokud byla doba jeho studia na akademii a doba výkonu další činné služby posléze zhodnocena jako celková doba výkonu služby vojáka z povolání, má Nejvyšší správní soud za to, že obě křivdy napравuje právě rehabilitační osvědčení se svými následky. Jestliže by Nejvyšší správní soud přistoupil na právní názory a kvalifikaci žalobce, byl by tento odškodněn za službu u jednotek PTP dvakrát, což je v rozporu s účelem a smyslem zák. č. 357/2005 Sb., tedy poskytnout zvláštní příspěvek k důchodu těm, kteří byli u jednotek PTP po dobu základní vojenské služby, splňují-li další zákonné podmínky. Nejvyšší správní soud dodává, že doba žalobcovy služby další (činné) vojenské služby (nikoliv základní) podle § 20 odst. 2 písm. c) zák. č. 92/1949 Sb., byla pro účely rehabilitace a odčinění křivd u žalobce společně s jeho studiem na akademii, hodnocena jako doba výkonu služby vojáka z povolání, ač se ve skutečnosti nacházel v postavení v další činné službě.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel obsah osvědčení ze dne 29. 5. 1992 dosud nezpochybňoval, přičemž právě na základě tohoto osvědčení je vyplácen stěžovateli kvalitativně jiný důchod, a to důchod, který by náležel vojáku z povolání z I. pracovní kategorie. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že tímto způsobem byla (pokud to vůbec lze) odčiněna křivda způsobená stěžovateli, když zřejmě nelze dobu strávenou v PTP jednou hodnotit jako dobu další činné služby a podruhé jako dobu základní vojenské služby, tedy vždy podle toho, co by bylo pro stěžovatele pro ten který nárok výhodnější.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení, neboť stěžovatel nebyl se svou kasační stížností úspěšný a žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1, 2 a § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu